

ΤΑ ΑΝΘΙΝΑ ΔΕΣΜΑ

Τῆς γυναίκας μου

Τὰ χέρια μας ἐδέσανε μὲ τὰ δεσμά, πὺν οἱ χρόνοι
 Στὸ ἄμῳνι ἐσφυρηλάτησαν τῆς μοῖρας τῆς τυφλῆς,
 Μὰ ἐμεῖς δεσμὰ ἐσυντρίψαμε κ' ἔτσι, ὅπως πάντα, μόνοι
 Τὰ μονοπάτια ἐπήραμε τῆς νέας Ἀνατολῆς.

Στὴ φυλακὴ μᾶς κλείσανε, βαθειά, καὶ ἡ νύχτα ἡ μαύρη
 Σὰν τὴν ἀράχνη ἀνύφαινε τὰ πέπλα της, μὰ ὁ νοῦς
 Τὴν οὐδερόπορτα ἀνοιξε καὶ πέταξε γιὰ ναῦρη
 Γαλήνιον τόπο λυτρωμοῦ στοὺς μπλάβους οὐρανοῦς.

Κι ὅσες τῶν ἡλίων πιότερες βαθειὲς πληγὲς στὰ χέρια,
 Κι ὅσο τῶν ὄχλων γύρα μας πιδ μέγας ὁ κρωγμός,
 Πόσο πιδ θεῖα ἐλάμπανε στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια
 Κ' ἦταν τῆς αὔρας πιότερο σὰ χὰδι ὁ στεναγμός.

Κ' ἔτσι σκληροί, μὲ ἀλύγιστα πίστη καὶ νοῦ καὶ σῶμα,
 Τὸν ὀρθρο περιμένοντας στὴ νύχτα τὴ ζωὴ,
 Κι ἂν καταιγίδες ξέσπασαν, ὀρθοὶ καὶ ζοῦμε ἀκόμα
 Μέσα στὰ πλήθη ὡς γίγαντες, στὴ μόνωση ὡς θεοί.

Κι ὅμως ἐμεῖς πὺν ἐσπάσαμε χαλκάδες καὶ ἀλυσίδες
 Καὶ κάστρα πὺν ἐγκρεμίσαμε σὰ νᾶμαστε σεισμοὶ
 Καὶ ὑψώσαμε ἀκατάλυτες θροαμβευτικὲς ἀψίδες
 Στὸ ἄρμα τοῦ νοῦ, πὺν ἐθέμεψαν καῦμοι καὶ χαλασμοί,

Γιὰ κοίτα! στὸ γλυκύπικρον, ἄβουλοι, ἀργοί, τὸ μέθυ,
 Ποὺ μᾶς—τὸ λέω—ἀγάπης μας τὰ μάτια μᾶς κερνοῦν,
 Τὴ μοῖρα μας ἀφήσαμε νὰ γνέθῃ, νὰ ξεγνέθῃ
 Κι ἀπάνω μας ἀσίγαστες τίς μπόρες νὰ περνοῦν,

Τυφλοὶ στῆς δόξας τ' ὄραμα καὶ δίχως νὰ μποροῦνε
 Κάποια δεσμὰ τὰ χέρια μας νὰ σπάσουν τραφερά,
 Ἄχ! κεῖνα τ' ἀνθινα δεσμά, πὺν κι ἂν μᾶς τυραγνοῦνε,
 Τρυγᾶμε ἀπὸ τὸν πόνο τους τὴ μόνη μας χαρὰ!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ